

Arrest

nr. 252 202 van 6 april 2021
in de zaak RvV x / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat W. DE MULDER, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, geboren te Wad Madani op 1 januari 1963.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker toekwam in België op 13 september 2008. Tevens blijkt dat aan verzoeker een bijzondere verblijfstitel werd toegekend op 18 november 2010, geldig tot 10 mei 2018 omdat hij behoorde tot het dienstpersoneel van de Qatarese ambassade. De arbeidsovereenkomst met deze ambassade werd beëindigd op 31 december 2017.

Verzoeker is traditioneel gehuwd, voor de komst naar België, met A.E.A.M. Aan deze partner werd de vluchtelingenstatus toegekend op 5 juli 2017. De vluchtelingenstatus werd ook toegekend aan de kinderen van verzoeker en zijn partner. Drie kinderen zijn nog minderjarig, één kind is inmiddels meerderjarig. Het jongste kind werd in België geboren op 25 augustus 2015.

Op 25 april 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 oktober 2019 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing waarbij aan verzoeker de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Tegen de voormelde beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 235 796 van 8 mei 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft geweigerd. De verzoeker tekende een cassatieberoep aan. Op 6 oktober 2020, met beschikking nr. 23.986, acht de Raad van State het beroep niet-toelaatbaar.

Op 16 juni 2020 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

(...)

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 08/05/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het *“algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het recht om gehoord te worden en zich te verdedigen, zoals ook voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 7 van het Handvest en van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“2. Tweede middel: wat betreft de schending van het recht om gehoord te worden

Schending van:

- o artikel 8 van het EVRM;*
- o artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- o het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging als basisbeginsel van het Unierecht;*
- o artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de motiveringsplicht; o artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna « Terugkeerrichtlijn »);*
- o artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna « het Handvest »);*
- o en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*

Doordat verwerende partij verzoeker niet mogelijkheid geboden heeft om op nuttige en doeltreffende wijze elementen met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven naar voren te brengen;

Dat verwerende partij zodoende dus geen rekening heeft gehouden met deze elementen alvorens de bestreden beslissing te nemen;

Terwijl volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna « HvJ »), de eerbiediging van de rechten van de verdediging een grondbeginsel van het Unierecht is, waarvan het recht om in een procedure te worden gehoord een integrerend deel uitmaakt;

Dat het recht om te worden gehoord de mogelijkheid inhoudt om tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van een beslissing dat de belangen van de betrokkene kan schaden, op nuttige en doeltreffende wijze zijn of haar standpunt kenbaar te maken.

a) Toepasselijke beginselen

a.1. Wat betreft het recht om gehoord te worden

Volgens een vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is de eerbiediging van de rechten van de verdediging een grondbeginsel van het Unierecht, waarvan het recht om in alle procedures te worden gehoord een integrerend deel uitmaakt.

Het HvJ heeft bepaald dat het recht om te worden gehoord ook geldt voor onderdanen van derde landen

Ze heeft ook gesteld :

« D'autre part, tout manquement, notamment, au droit d'être entendu n'est en conséquence pas de nature à entacher systématiquement d'illégalité la décision prise, au sens de l'article 15, paragraphe 2, dernier alinéa, de la directive 2008/115, et n'appelle donc pas automatiquement la remise en liberté du ressortissant concerné.

Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à justifier qu'il soit mis fin à leur rétention. »

Uit de rechtspraak van het HvJ volgt dat de bestemming van een beslissing moet kunnen worden gehoord om zich beter te kunnen verdedigen als de kans bestaat dat aan het einde van deze hoorzitting een andere beslissing wordt genomen.

Het recht om te worden gehoord moet worden nageleefd, zelfs wanneer de toepasselijke regels niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorzien 's.

Het recht om te worden gehoord is van toepassing wanneer een nationale overheid de nationale bepalingen tot omzetting van de richtlijnen ten uitvoer legt.

In diens arrest Boudjlida heeft het HvJ hetgeen volgt gesteld wat betreft het recht om gehoord te worden:

« 36. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts M., C-277/11, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée, ainsi que Mukarubega, EU:C:2014:2336, point 46).

37. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir arrêts Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, point 49, et Mukarubega, EU:C:2014:2336, point 47).

38. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, point 14, et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt M., EU:C:2012:744, point 88).

(-)

47. Aussi le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour a pour finalité de permettre à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur la légalité de son séjour et sur l'éventuelle application des exceptions à l'article 6, paragraphe 1, de ladite directive, prévues à l'article 6, paragraphes 2 à 3, de celle-ci.

48. Ensuite, ainsi que Ta relevé M. l'avocat général au point 64 de ses conclusions, en application de l'article 5 de la directive 2008/115, intitulé «Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé», lorsque les Etats membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement.

49. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet.

50. A cet égard, il incombe à l'intéressé de coopérer avec l'autorité nationale compétente lors de son audition afin de lui fournir toutes les informations pertinentes sur sa situation personnelle et familiale et, en particulier, celles pouvant justifier qu'une décision de retour ne soit pas prise.

51. Enfin, il découle du droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour l'obligation pour les autorités nationales compétentes de permettre à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur les modalités de son retour, à savoir le délai de départ et le caractère volontaire ou contraignant du retour. Il résulte ainsi, en particulier, de l'article 7 de la directive 2008/115, qui prévoit à son paragraphe 1 un délai approprié allant de sept à trente jours pour quitter le territoire national dans l'hypothèse d'un départ volontaire, que les Etats membres doivent, si nécessaire, prolonger, en vertu du paragraphe 2 de cet article, ce délai d'une durée appropriée en tenant compte des circonstances propres à chaque cas, telles que la durée du séjour, l'existence d'enfants scolarisés et d'autres liens familiaux et sociaux.

[...]

68. Au vu de l'ensemble des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la première question que le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de cette directive et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il comprend, pour un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier, le droit d'exprimer, avant l'adoption d'une décision de retour le concernant, son point de vue sur la légalité de son séjour, sur l'éventuelle application des articles 5 et 6, paragraphes 2 à 5, de ladite directive ainsi que sur les modalités de son retour. »

Het HvJ heeft in deze zaak geconcludeerd :

« Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008, relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il comprend, pour un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier, le droit d'exprimer, avant l'adoption d'une décision de retour le concernant, son point de vue sur la légalité de son séjour, sur l'éventuelle application des articles 5 et 6, paragraphes 2 à 5, de ladite directive ainsi que sur les modalités de son retour.

En revanche, le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il n'oblige l'autorité nationale compétente ni à prévenir ce ressortissant, préalablement à l'audition organisée en vue de ladite adoption, de ce qu'elle envisage d'adopter à son égard une décision de retour, ni à lui communiquer les éléments sur lesquels elle entend fonder celle-ci, ni à lui laisser un délai de réflexion avant de recueillir ses observations, dès lors que ledit ressortissant a la possibilité de présenter, de manière utile et effective, son point de vue au sujet de l'irrégularité de son séjour et des motifs pouvant justifier, en vertu du droit national, que cette autorité s'abstienne de prendre une décision de retour.

Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens que le ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier peut recourir, préalablement à l'adoption par l'autorité administrative nationale compétente d'une décision de retour le concernant, à un conseil juridique pour bénéficier de l'assistance de ce dernier lors de son audition par cette autorité, à condition que l'exercice de ce droit n'affecte pas le bon déroulement de la procédure de retour et ne compromette pas la mise en œuvre efficace de la directive 2008/115.

Toutefois, le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il n'impose pas aux Etats membres de prendre en charge cette assistance dans le cadre de l'aide juridique gratuite ».

Uw Raad beschouwt dat het recht om gehoord te worden van toepassing is wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt conform artikel 7 Vreemdelingenwet :

« Toutefois, quant à la violation du droit d'être entendu, invoqué par la partie requérante, le Conseil rappelle que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/CE), lequel porte que « Les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen.

Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce. »

a.2. Wat betreft het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

9. Uw Raad heeft een constante rechtspraak volgens welke artikel 8 een positieve verplichting met zich kan meebrengen in hoofde van verwerende partij om het privé- en gezinsleven van de verzoeker te handhaven en te ontwikkelen:

« S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH.

Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, *Rees/Royaume-Uni*, § 37).

[...]

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/ Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 13 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (eigen vertozetting)

Bovendien, in de reeds vermelde zaak Omojudi herinnerde het EVRM er ook aan dat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om banden met de medemens en met de buitenwereld te ontwikkelen en te onderhouden en dat het ook aspecten van de sociale identiteit van een individu kan omvatten, zodat moest worden aanvaard dat alle sociale banden tussen de migranten die zich in het land hebben gevestigd en de gemeenschap waarin zij hebben geleefd, integraal deel uitmaken van het begrip « privéleven » in de zin van artikel 8, ongeacht het bestaan van een « gezinsleven » .

b) Toepassing in casu

In casu werd aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten krachtens artikel 7 Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn.

Volgens de bovengenoemde rechtspraak van de EVRM moet het recht om te worden gehoord in dit geval dus worden toegepast, aangezien verwerende partij de nationale bepalingen die de omzetting van de richtlijn vormen, ten uitvoer legt.

Verzoeker is vóór de vaststelling van de bestreden beschikking met gehoord.

In die omstandigheden heeft verzoeker niet de gelegenheid gehad om uit te leggen waarom hij niet terug kan keren naar Soedan.

Indien hij hiertoe in de mogelijkheid was gesteld, zou hij zijn argumentatie, uiteengezet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voor humanitaire redenen, kunnen herhalen:

« Zoals blijkt uit de stukken gevoegd bij huidig schrijven is verzoeker de vader van vier kinderen, die allen erkend zijn als vluchteling en waarvan drie minderjarig zijn. Ook zijn echtgenote is erkend als vluchteling.

Het is aldus onmogelijk voor verzoeker om terug te keren naar Soedan om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, daar zijn kinderen en echtgenote er niet mogen terugkeren omwille van een vrees voor vervolging wat hen betreft, die gegrond werd geacht door het CG VS. Nu M., M. en S., zijn drie jongste kinderen, alle drie minderjarig zijn, kan verzoeker zijn kinderen met in de steek laten voor een onbepaalde duur om terug te keren naar Soedan om er een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen. I lij kan evenmin terugkeren naar Soedan samen met zijn gezin, zonder de bescherming die hen werd erkend door België conform de Conventie van Genève te schenden.

Het is overduidelijk dat een terugkeer naar Soedan in casu onmogelijk zou zijn voor verzoeker en de integriteit van zijn gezinsleven teniet zou doen, wat niet verenigbaar is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, noch met de geciteerde rechtspraak.

[...]

Verzoeker verblijft op ononderbroken wijze in België sinds 2008, oftewel meer dan 12 jaar. Zijn jongste kind, dochter Senne, werd er geboren. Al zijn kinderen lopen hier school en zijn hier erkend als vluchtelingen. Ook zijn echtgenote is een erkende vluchteling.

[...]

Verzoeker heeft bijna tien jaar lang gewerkt voor de Qatarese ambassade te Brussel.

Verzoeker heeft aldus het centrum van zijn socio-economische belangen in België gevestigd, zoals zijn echtgenote en diens vier kinderen.

Verder is hij de ouder van drie minderjarige schoollopende kinderen in wettig verblijf in België, wat op zich reeds een buitengewone omstandigheid vormt, die de uitreiking van een machtiging tot verblijf verantwoordt.

Bovendien kan de redenering die wordt aangevoerd ten titel van uitzonderlijke omstandigheden die de indiening van de aanvraag vanuit België rechtvaardigen, inhoudelijk worden herhaald: verzoeker moet toestemming krijgen om in België te verblijven, aangezien zijn minderjarige kinderen en zijn echtgenote als vluchtelingen zijn erkend en dus niet kunnen terugkeren naar Soedan om zich aldaar te vestigen. Hij moet daarom een verblijfsvergunning krijgen zodat hij in staat is om voor zijn kinderen te zorgen; zoniet zou elk nuttig effect van dergelijke erkenning teniet worden gedaan u. Nu verzoeker inderdaad niet werd erkend als vluchteling, loopt hij het risico om geen wettig verblijf meer te hebben in het land, zonder dat hij aldus de materiële veiligheid van zijn kinderen kan garanderen en zonder dat hij naar zijn land van herkomst kan terugkeren, aangezien zijn echtgenote en kinderen aldaar niet mogen terugkeren.

De handhaving van het hoger belang van het kind, een beginsel dat bindend is voor uw diensten, eist een soortgelijk besluit.

[...]

Terzake bestaat er geen twijfel over het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote en kinderen.

Aangezien verzoeker vooralsnog geen bescherming van de asielinstanties heeft gekregen, moet hem om bovengenoemde redenen, en om te voldoen aan de hierboven genoemde beginselen en bepalingen, met name wat betreft het belang van het kind en de eerbiediging van het privé- en gezinsleven, een machtiging tot verblijf worden toegestaan op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. »

(stuk 4)

11. Deze verschillende elementen maken deel uit van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin en moeten worden beschermd, zoals uw Raad het reeds heeft erkend (cf. supra wat dit betreft).

Het is in strijd met het recht om te worden gehoord dat verzoeker niet op nuttige en effectieve wijze is gehoord voordat de bestreden beslissing is genomen.

Deze schending van het recht om te worden gehoord moet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onrechtmatig is, voor zover deze schending verzoeker in feite de mogelijkheid heeft ontnomen om zich te verdedigen, zodat de administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden.

Indien hij de gelegenheid had gehad om zijn standpunt op nuttige en doeltreffende wijze naar voren te brengen, had de verzoeker aan verwerende partij de bovengenoemde elementen met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven kunnen uiteenzetten.

Verzoeker wijst erop dat artikel 7 van het Handvest, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereisen dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven.

Factoren die verband houden met het privé- en gezinsleven van verzoeker hadden verwerende partij er dus toe kunnen brengen een andere beslissing te nemen.

Door verzoeker niet op nuttige en doeltreffende wijze te horen, heeft verwerende partij het beginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging als fundamenteel beginsel van het Unierecht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenrecht, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest geschonden, alsmede de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2. De verwerende partij geeft de volgende toelichting bij het tweede middel in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;
- artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- de rechten van verdediging als basisbeginsel van het Unierecht;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn;
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

De verzoekende partij houdt een schending voor van voormelde bepalingen doordat de verzoekende partij niet de mogelijkheid werd geboden om op nuttige en doeltreffende wijze elementen met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven naar voor te brengen.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Voor wat betreft de beweerde schendingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” meent verweerder dienstig te kunnen verwijzen naar zijn uiteenzetting supra in antwoord op het eerste middel.

Verweerder laat gelden dat het recht om te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36).

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

Daarbij benadrukt verweerder nog dat de bestreden beslissing werd genomen na afsluiting van de procedure inzake verzoek internationale bescherming, terwijl het HvJ reeds oordeelde in het arrest Mukarubega dat een vreemdeling niet noodzakelijkerwijze moet worden gehoord alvorens een verwijderingsbeslissing wordt genomen indien deze verwijderingsbeslissing nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60).

In casu volgt de verwijderingsbeslissing uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de bevestiging van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting van deze beslissing.

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is

voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

“Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen;” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze pas werd uitgevaardigd nadat de procedure tot verzoek om internationale bescherming volledig doorlopen werd. Verzoekende partij werd in die zin dus wel degelijk gehoord.

Het is dan ook geheel onterecht dat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij “niet de gelegenheid [heeft] gehad om uit te leggen waarom hij niet terug kan keren naar Soedan”. Temeer ook nu verzoeker ook in kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS de kans heeft gehad om zijn standpunt uiteen te zetten.

Verzoekende partij heeft derhalve meermaals de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Waar verzoekende partij stelt bijkomend elementen naar voor te brengen, dient erop gewezen te worden dat een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog omtrent het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verweerder verwijst naar hetgeen supra (onder het eerste middel) werd uiteengezet en benadrukt dat uit de synthesenota dd. 16.06.2020 blijkt dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de echtgenote en minderjarige kinderen in België. Er werd evenwel

geheel terecht overwogen dat het in het hoger belang van de kinderen is om bij de moeder in België te blijven. Ook werd terecht aangestipt dat verzoeker nagelaten heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen waardoor er in hoofde van de gemachtigde van de Minister geen positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien werd ook benadrukt dat het gaat om een tijdelijke scheiding, tot er voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden.

Het betoog van verzoekende partij werpt geen ander licht op haar situatie.

Voor wat betreft de beweerde integratie in België, herhaalt verweerder dat sociale en zakelijke relaties waar de verzoekende partij op wijst niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Verzoekende partij toont derhalve noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De verzoekende partij kan tot slot ook niet worden gevolgd alwaar zij een schending voorhoudt van art. 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet omdat er geen rekening zou zijn gehouden met het privé-en gezinsleven.

Voor wat betreft de beweerde schending van art. 8 EVRM verwijst verweerder naar zijn uiteenzetting supra (het eerste middel).

Voor wat betreft art. 74/13 van de Vreemdelingenwet laat verweerder gelden dat deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling die een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Minister, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verzoekende partij stelt dat er geen belangenafweging ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Verweerder wijst evenwel op het feit dat zich in het administratief dossier een synthesesnota dd. 16.06.2020 bevindt, waarin door de gemachtigde van de Minister uitdrukkelijk de volgende toetsing wordt gemaakt aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 07.06.2018) in België te verblijven met zijn drie minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen van betrokkene verblijven samen met de moeder legaal op het grondgebied en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder in België te blijven.

- Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 07.06.2018) in België te verblijven met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Daarnaast verblijft eveneens een meerderjarig kind in België. Het meerderjarige kind behoort echter niet (langer) tot de gezinskern van betrokkene aangezien er geen sprake is van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en ouders, zonder bijkomende banden van afhankelijkheid. De echtgenote en de kinderen van betrokkene genieten allen de hoedanigheid van vluchteling en verblijven bijgevolg legaal op het grondgebied. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het loutere feit dat betrokkene één van de ouders is van een kind die als vluchteling(e) werd erkend, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen betreft. We wijzen erop dat het hierbij gaat om een tijdelijke scheiding tot er voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden. In afwachting ervan kan er contact

gehouden worden via moderne communicatiemiddelen. Bovendien kan betrokkene tevens contact houden met zijn gezinsleden via korte bezoeken in een staat waartoe zij allen toegang hebben.

- *Gezondheidstoestand : Op heden is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg zijn er geen medische elementen in het administratief dossier die een eventuele verwijdering in de weg staan.*

- *Betrokkene verbleef eerder legaal op het grondgebied op basis van zijn tewerkstelling en werd hiervoor in het bezit gesteld van een bijzondere verblijfstitel (geldig tot 10.05.2018). De tewerkstelling van betrokkene werd echter beëindigd (ontslagbrief dd. 19.12.2017) en de bijzondere verblijfstitel van betrokkene niet langer verlengd. Bijgevolg heeft betrokkene niet langer recht op verblijf. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”*

De voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden aangenomen.

Zie in die zin:

“Verder voert verzoeker aan dat, waar in de beschikking met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het administratief dossier een synthesenota bevat waarin de elementen in toepassing van vermeld artikel voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel onderzocht zouden zijn, de Raad zijn motieven niet in de plaats kan stellen van de bestreden beslissing. Echter, de Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. Wel houdt het de verplichting in voor de verwerende partij om rekening te houden met de in dit wetsartikel opgesomde elementen. De Raad is nagegaan of dit het geval is en heeft vastgesteld dat de verwerende partij, gelet op de synthesenota van 9 februari 2015 die zich in het administratief dossier bevindt, zich van haar verplichting opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gekweten. De beschikking kon, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, derhalve wel degelijk onderbouwd worden door te verwijzen naar de synthesenota in het administratief dossier, dat overigens door verzoeker kan worden geraadpleegd. De Raad ziet niet in hoe deze verwijzing naar de synthesenota inhoudt dat de Raad zijn motieven in de plaats stelt van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 160 868 van 27 januari 2016)

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Verzoeker stelt dat hem niet de mogelijkheid werd geboden op een nuttige en doeltreffende wijze elementen met betrekking tot zijn privéleven naar voor te brengen, zodat de gemachtigde ook geen rekening heeft gehouden met die elementen alvorens de bestreden beslissing te nemen. Dit terwijl volgens rechtspraak van het Hof van Justitie, waarnaar verzoeker in voetnoot verwijst, de eerbiediging van de rechten van verdediging een beginsel van het Unierecht is waarvan het recht om gehoord te worden integraal deel uitmaakt. Het recht te worden gehoord houdt voor de rechtsonderhorige de mogelijkheid in om tijdens de administratieve procedure en voor het nemen van de beslissing op nuttige en doeltreffende wijze zijn of haar standpunt kenbaar te maken. Verzoeker erkent dat niet elke schending van het hoorrecht aanleiding geeft tot de onwettigheid van de genomen beslissing, maar dat het de rechter toekomt om na te gaan, wanneer hij denkt dat er sprake is van een schending van het hoorrecht, of zonder deze onregelmatigheid, de administratieve procedure had kunnen aanleiding geven tot een ander resultaat afhankelijk van de omstandigheden eigen aan de zaak die de betrokkene had kunnen aanvoeren. Hij stipt aan dat het hoorrecht moet worden nageleefd indien een nationale overheid de nationale bepalingen tot omzetting van de richtlijnen ten uitvoer legt, ook als de nationale regels niet uitdrukkelijk in die formaliteit voorzien. Verzoeker citeert vervolgens uitgebreid uit rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande het hoorrecht en stelt dat het recht om gehoord te worden ook van toepassing is als een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit een omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker vervolgt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat het constante rechtspraak is van de Raad dat deze verdragsbepaling een positieve verplichting met zich kan meebrengen in hoofde van de gemachtigde om onder meer het privéleven van de verzoeker te handhaven. Met verwijzing naar de zaak *Omojudi tegen het Verenigd Koninkrijk* van 24 november 2009 van het EHRM stelt verzoeker dat artikel 8 van het EVRM ook het recht beschermt de banden met de medemens en met de buitenwereld te ontwikkelen en te onderhouden zodat ook sociale banden integraal deel uitmaken van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8, ongeacht het bestaan van een gezinsleven. Concreet wijst verzoeker erop dat indien hij de gelegenheid had gekregen op nuttige en doeltreffende wijze zijn standpunt naar

voor te brengen, hij had kunnen wijzen op het feit dat de bestreden beslissing een scheiding teweegbrengt in het kerngezin dat verzoeker vormt met zijn partner en kinderen. Drie kinderen zijn schoolgaand en minderjarig. Het jongste kind is in België geboren. De levenspartner van de verzoeker en de kinderen van verzoeker hebben de vluchtelingenstatus verkregen. Zij kunnen onmogelijk terugkeren naar Soedan zodat verzoeker zijn gezin voor onbepaalde tijd in de steek laat. Verzoeker verblijft in België sinds 2008 en heeft tien jaar gewerkt voor de Soedanese ambassade in België. Het centrum van zijn socio-economische belangen bevindt zich in België. Het hoger belang van de kinderen vergt dat verzoeker bij hen blijft. Zijn privéleven en gezinsleven worden door de bestreden beslissing geschonden. Hij illustreert dit met stuk 4, zijnde een ingediende aanvraag gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daterend van de dag van het nemen van de bestreden beslissing. Wat dit stuk betreft, merkt de Raad op dat het zich niet in het haar voorliggend administratief dossier bevindt maar de verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat deze aanvraag effectief werd ingediend.

2.4. De Raad wijst erop dat het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht aanvoeren als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur in het kader van de rechten van verdediging zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,

98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus *in casu* van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Zoals verzoeker ook erkent en verweerder terecht aanstipt in de nota, zal luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker niet werd gehoord voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juni 2020.

De enige elementen die verzoeker wel heeft kunnen aanvoeren, waren elementen die betrekking hadden op zijn vrees voor vervolging of op het al dan niet reëel risico op ernstige schade in het kader van de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming, die is afgewezen door het CGVS en bevestigd door de Raad.

Echter verzoeker heeft een punt dat ook met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM moet rekening worden gehouden alvorens het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten. De aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet is immers "*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Eveneens heeft verzoeker een punt dat artikel 8 van het EVRM naast het gezinsleven ook het privéleven beschermt. Verzoeker heeft tot einde 2017 legaal in het land verbleven.

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "*privéleven*" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Naar analogie dringt zich zelfs in het kader van een eerste toelating ook een analyse op in de zin van eventuele positieve verplichtingen, nu het Hof vaak zelf het strikte onderscheid tussen een onderzoek naar de inmenging of naar de positieve verplichtingen nuanceert (EHRM 24 juli 2014, nr.

32504/11, *Kaplan and others v. Norway*, §§ 68 en 69; EHRM 26 april 2007, no. 16351/03 *Konstatinov v. the Netherlands*, § 46; EHRM 1 december 2005, no. 60665/00, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, § 42).

In casu beperkt verzoeker zich tot een weliswaar vaag betoog inzake zijn privéleven, zoals verweerder in de nota meent, maar toont toch zijn belang aan bij het aanvoeren van de schending van het hoorrecht door onder meer te verwijzen naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het hoger belang van de kinderen. Verzoeker zelf is immers tot einde 2017 steeds legaal in het land verbleven. Alhoewel de aanvraag om machtiging tot verblijf niet opschortend werkt, blijkt dat verzoeker elementen aanvoert die betrekking hebben op zijn privé- en gezinsleven. Aan deze aanvraag wordt een inventaris toegevoegd met verschillende attesten, waaronder het schoolbezoek van de kinderen en diens jarenlange legale tewerkstelling en verblijf in België. Verzoeker verwijst terecht naar het arrest *Omojudi* van het EHRM. Verzoeker wijst erop dat het in het belang van de kinderen is dat de eenheid van het gezin wordt bewaard, zijn gezin legaal in België verblijft en dat hij een langdurig legaal verblijf in België had. Het wordt niet betwist dat verzoeker en diens partner en kinderen steeds samenwoonden en een gezin vormden.

2.5. Artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplichten de verwerende partij niet tot een motivering hieromtrent in de bestreden beslissing maar leggen een onderzoeksplicht op naar onder meer het gezinsleven, het privéleven en het belang van de kinderen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet werd gehoord. Wel werd een evaluatienota opgesteld op 16 juni 2020. Deze luidt als volgt:

“(…)

- *Hoger belang van het kind* : Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 07.06.2018) in België te verblijven met zijn drie minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen van betrokkene verblijven samen met de moeder legaal op het grondgebied en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder in België te blijven.
- *Gezins- en familielevens* : Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 07.06.2018) in België te verblijven met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Daarnaast verblijft eveneens een meerderjarig kind in België. Het meerderjarige kind behoort echter niet (langer) tot de gezinskern van betrokkene aangezien er geen sprake is van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en ouders, zonder bijkomende banden van afhankelijkheid. De echtgenote en de kinderen van betrokkene genieten allen de hoedanigheid van vluchteling en verblijven bijgevolg legaal op het grondgebied. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het loutere feit dat betrokkene één van de ouders is van een kind die als vluchteling(e) werd erkend, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen betreft. We wijzen erop dat het hierbij gaat om een tijdelijke scheiding tot er voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden. In afwachting ervan kan er contact gehouden worden via moderne communicatiemiddelen. Bovendien kan betrokkene tevens contact houden met zijn gezinsleden via korte bezoeken in een staat waartoe zij allen toegang hebben.
- *Gezondheidstoestand* : Op heden is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg zijn er geen medische elementen in het administratief dossier die een eventuele verwijdering in de weg staan.
- *Betrokkene verbleef eerder legaal op het grondgebied op basis van zijn tewerkstelling en werd hiervoor in het bezit gesteld van een bijzondere verblijfstitel (geldig tot 10.05.2018). De tewerkstelling van betrokkene werd echter beëindigd (ontslagbrief dd. 19.12.2017) en de bijzondere verblijfstitel van betrokkene niet langer verlengd. Bijgevolg heeft betrokkene niet langer recht op verblijf. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

(...)"

Uit dit verslag blijkt dat rekening is gehouden met het lange legale verblijf van verzoeker in het Rijk (tot 10 mei 2018), met de legale verblijfsstatus van de overige leden van zijn gezin en met de minderjarigheid van drie van de vier kinderen. Het hoger belang van de kinderen werd uitsluitend onderzocht in functie van hun moeder. Op generlei wijze is uiteengezet of de eenheid van het gezin en het hoger belang van de minderjarige kinderen al dan niet de aanwezigheid van hun vader vereist terwijl de eenheid van het gezin een factor is die niet kan worden ontkend en mee kan spelen in het belang van de kinderen.

De bestreden beslissing wijst erop dat: *"We wijzen erop dat het hierbij gaat om een tijdelijke scheiding tot er voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden. In afwachting ervan kan er contact gehouden worden via moderne communicatiemiddelen. Bovendien kan betrokkene tevens contact houden met zijn gezinsleden via korte bezoeken in een staat waartoe zij allen toegang hebben."*, maar legt geenszins uit in welke staat bezoeken kunnen plaatsgrijpen terwijl van de gezinsleden van verzoeker niet kan verwacht worden dat zij verzoeker bezoeken in het herkomstland. Alle gezinsleden van verzoeker hebben immers de vluchtelingenstatus. De bewoording *"in een staat waartoe zij allen toegang hebben."*, komt de Raad voor als zijnde hypothetisch en niet zorgvuldig opgesteld.

Verder bevat dit evaluatieverslag geen onderzoek naar het privéleven van verzoeker, terwijl een langdurig legaal verblijf (tot 10 mei 2018) inderdaad sociale contacten en banden mag veronderstellen. De elementen van sociale banden met de Belgische maatschappij zijn elementen waarvan de Raad niet kan uitsluiten dat, indien de gemachtigde het recht om gehoord te worden had gerespecteerd en verzoeker aldus de kans had gekregen deze voor het nemen van de beslissing voor te leggen, deze tot een andere beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Anders dan verweerder stelt, is de rechtspraak van het EHRM en recentere rechtspraak van de Raad van State (bv. RvS 26 september 2018, nr. 242.436) aangaande de bescherming van het privéleven genuanceerder dan het loutere standpunt dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat verzoeker geen aanvraag gezinshereniging zou hebben ingediend, stelt de verwerende partij niet vrij van haar plicht het privé- en gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM te onderzoeken, zeker nu verzoeker niet werd gehoord.

Het recht te worden gehoord als onderdeel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht is geschonden. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat onder meer oplegt rekening te houden met het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, met artikel 8 van het EVRM en met de zorgvuldigheidsplicht zijn in de hierboven beschreven mate geschonden.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.6. In de nota met opmerkingen doet verweerder een theoretische uiteenzetting die grotendeels gelijkloopt met de bovenstaande uiteenzetting. Hij wijst erop dat de richtlijn 2008/115 of de nationale bepalingen geen voorwaarden hebben bepaald over de wijze waarop een vreemdeling moet worden gehoord. Hij benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen na afsluiting van de procedure inzake het verzoek tot internationale bescherming en dat het Hof van Justitie reeds oordeelde in het arrest *Mukarubega* van 5 november 2014 dat een vreemdeling niet noodzakelijkerwijs (opnieuw) moet worden gehoord alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen indien *"die verwijderingsbeslissing nauw verbonden is met de weigering van de verblijfsaanvraag"*. De Raad wijst er evenwel op dat uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen. *Supra* werd evenwel erop gewezen dat het gehoor dat verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek heeft gehad enkel betrekking had op elementen die relevant zijn voor zijn eventuele vrees voor vervolging of voor het al dan niet reëel risico op ernstige schade dat is afgewezen door het CGVS en bevestigd door de Raad. Met dit verhoor heeft verzoeker dus wel op nuttige wijze kunnen opkomen voor diens belangen in het licht van een internationale beschermingsstatus, doch is hij niet dienstig en op nuttige wijze kunnen opkomen voor diens belangen in het licht van artikel 8 van het EVRM, waaronder voor zijn privéleven. Het is immers evident dat men in het kader van een internationale beschermingsprocedure enkel wordt gehoord over elementen die pertinent zijn in het licht van die procedure. De Raad volgt verweerder dan ook niet waar hij in de nota stelt dat met het gehoor dat verzoeker gehad heeft in het kader van zijn procedure aangaande de internationale bescherming, hij de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken en dat

dit gehoor afdoende is. Dit kan meer bepaald niet aangenomen worden wat betreft zijn privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Waar verweerder nog stelt dat de rechten van verdediging op administratiefrechtelijk vlak enkel toepasselijk zijn in tuchtzaken en niet voor beslissingen die zijn genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, meent de Raad dat verweerder voorbijgaat aan hetgeen hij zelf citeert en benadrukt in de nota, namelijk dat het recht om te worden gehoord volgens het Hof van Justitie waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof van Justitie beperkt het hoorrecht, dat kadert binnen de rechten van verdediging, duidelijk niet tot tuchtzaken. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker de eerbiediging van de rechten van verdediging als fundamenteel beginsel van het Unierecht heeft aangevoerd en niet louter in nationaalrechtelijke context.

Verweerder stelt nog dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat op het bestuur de verplichting rust om een persoonlijk onderhoud te organiseren voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing. Hij citeert daarbij uit een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat aangezien de verzoekende partij de mogelijkheid had in haar aanvraag om machtiging tot verblijf alle nuttige stukken voor te leggen en zij haar aanvraag verder kon actualiseren, zij de kans had gehad om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen om vanuit haar herkomstland een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. *In casu* ligt evenwel geen bevel voor dat volgt op het nemen van een weigering om machtiging tot verblijf waarin een verzoekende partij inderdaad de mogelijkheid heeft gehad om op nuttige en dienstige wijze alle elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM voor te leggen. Daarnaast gaat verweerder eraan voorbij dat de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, wel in beginsel op de overheden van de lidstaten rust wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40). Het horen, dat zowel mondeling als schriftelijk kan, hoeft natuurlijk niet opnieuw georganiseerd te worden door de overheid indien de verzoeker zelf reeds binnen een redelijke termijn voorafgaand aan het terugkeerbesluit een aanvraag heeft ingediend waarin hij op nuttige wijze alle relevante elementen kon voorleggen, *quod non in casu*.

Hierbij merkt de Raad ten overvloede op dat het gehoor waarvan sprake in de evaluatienota dateert van 7 juni 2018 en niet als actueel kan aanvaard worden. Verder kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zijn privéleven en gezinsleven uiteenzet voor de Commissaris-generaal. Evenmin dient hij in dat kader toe te lichten waarom het hoger belang van de kinderen vergt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is en dat de eenheid van zijn familieleven moet bewaard worden. De Raad herhaalt dat in de evaluatienota weliswaar wordt gesteld dat het hoger belang van de kinderen een verblijf bij de moeder moet zijn maar dat nergens wordt uitgelegd of het hoger belang van de kinderen niet de aanwezigheid van verzoeker, vader van de kinderen, vereist.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 16 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN